

ПРЕВЕНТИВНА ДІЯЛЬНІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ ЯК ОБ'ЄКТ АДМІНІСТРАТИВНО- ПРАВОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

**ШАТРАВА Сергій Олександрович - доктор юридичних наук, професор,
завідувач науково-дослідної лабораторії з проблем досудового розслідування
Харківського національного університету внутрішніх справ**

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7072-961X>

**РЯЗАНЦЕВА Ірина Миколаївна - кандидат юридичних наук, начальник
навчально-методичного відділу Харківського національного університету
внутрішніх справ**

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-5777-7863>

ПАРХАНОВ Генрі Романович - кандидат юридичних наук

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9254-1979>

УДК 351.74+342.922

DOI 10.32782/NP.2023.3.15

У науковій статті розглянуто поліцейську превентивну діяльність як об'єкт адміністративно-правового дослідження. Аналіз низки ключових дефініцій, як «превенція», «попередження», «профілактика», «запобігання», дозволив скласти розгорнуте і точне уявлення про поліцейську превентивну діяльність та з'ясувати її характерні риси та властивості.

Наголошено, що мета превентивної поліцейської діяльності є спонукання як усіх громадян суспільства, так і його конкретних осіб, що схильні до протиправних учинків, до обов'язкового дотримання ними належної правомірної поведінки; виявлення факторів-детермінант правопорушень і злочинів, а також перешкодження їх розвитку в різних сферах і на різних рівнях суспільного життя, що зумовлюють здійснення протиправних учинків; послаблення чи нейтралізація негативних ситуацій на окремих територіях чи у певному середовищі, як таких, що безпосередньо мотивують або провокують фізичних осіб до скоєння злочинів або правопорушень; виявлення у структурі населення конкретних осіб, поведінка яких вказує на фактичну можливість вчинення злочину чи правопорушення, і за-

стосування до них стримувального і корекційного впливу.

З'ясовано, що превентивна поліцейська діяльність, з одного боку, виступає самостійною функцією, тобто окремим напрямом поліцейської діяльності, та має вигляд завчасно спланованої і цілеспрямованої системи випереджувальних правоохоронних заходів загальносоціального та індивідуального характеру з метою недопущення у подальшому вчиненню злочинів чи правопорушень на різних стадіях протиправної поведінки.

Доведено, що залежно від сфери застосування і галузі однорідних суспільних відносин, які виступають як об'єкт превентивного впливу органів і підрозділів поліції, превентивна поліцейська діяльність здійснюється щодо: дотримання правил і порядку дозвільної системи; забезпечення безпеки дорожнього руху; забезпечення й охорони прав і свобод неповнолітніх осіб; забезпечення публічної безпеки та порядку.

Ключові слова: Національна поліція, превентивна поліцейська діяльність, превентивна діяльність, превенція, попередження, профілактика, запобігання, забезпечення публічної безпеки і порядку, охорона прав і свобод людини.

Постановка проблеми

Тотальне «перезавантаження» правоохоронної системи на демократичний сервісно-орієнтований вектор розвитку з урахуванням вимог міжнародних стандартів та національних інтересів, потребує на сьогодні перегляду функцій, завдань, принципів, методів та форм діяльності уповноважених державних органів правопорядку, розроблення та впровадження інноваційних адміністративно-правових інструментів у їх роботу, спрямованих, передусім, на забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку.

З прийняттям Закону України «Про Національну поліцію» і Положення про Національну поліцію України, іншими підзаконними нормативно-правовими актами в зазначеній сфері перед науковцями і практичними діячами постало додаткове завдання: дослідити і визначити сутність та зміст введених нормотворцем у правовий обіг мало відомих категорій і термінів, зокрема: «поліцейські послуги», «сервісні центри», «патрульна поліція», «поліцейське піклування», «ювенальна превенція» і т.д. Також з того часу суттєво змінюються назви структурних підрозділів Національної поліції України.

Так, у 2015 року замість Управління громадської безпеки МВС України розпочинає функціонувати Департамент превентивної діяльності Національної поліції України як провідний структурний підрозділ центрального органу управління поліції, який у межах компетенції організовує і забезпечує виконання Національною поліцією України покладених на неї законодавством України функцій щодо забезпечення публічної безпеки і порядку, організації роботи дозвільної системи, превентивної та профілактичної діяльності, у тому числі у дитячому середовищі, запобігання і протидії домашньому насильству [1]. А вже стратегічними напрямками діяльності поліції відповідно до нового профільного законодавчого акту у сфері організації та діяльності Національної поліції України було визначено превенцію (роз'яснювально-превентивну діяльність) та інтервенцію (застосування легітимних заходів примусу) [2, с. 190].

Стан дослідження проблеми

Науково-теоретичним підґрунтям наукової праці є роботи таких провідних учених, як: В. Б. Авер'янова, О. П. Альохіна, О. М. Бандурки, Д. М. Бахраха, Ю. П. Битяка, В. М. Гаращука, О. В. Джафарової, С. В. Ківалова, В. К. Колпакова, О. М. Ключова, О. В. Кузьменко, А. М. Куліша, О. М. Музичука, О. П. Рябченко, А. О. Селіванова, Ю. А. Тихомирова, М. М. Тищенко та інших.

Мета та завдання статті

Мета цієї статті полягає в дослідженні поліцейської превентивної діяльності як об'єкта адміністративно-правового дослідження. Реалізація зазначеної мети буде здійснюватись шляхом вирішення наступних завдань: проведення характеристики змісту низки ключових змістовно схожих дефініцій, таких як: «превенція», «попередження», «профілактика», «запобігання», що дозволить скласти більш розгорнуте і точне уявлення про поліцейську превентивну діяльність, з'ясувати її характерні риси та властивості; проведення ретельного наукового аналізу змісту вищезазначених багатоаспектних категорій буде здійснюватись із застосуванням системно-функціонального підходу, суть якого полягає в необхідності всебічного вивчення та аналізу всіх правових категорій, які охоплюються досліджуванним явищем.

Наукова новизна дослідження

На підставі аналізу правової доктрини та положень чинного законодавства визначено мету, особливості та характерні ознаки, які притаманні сучасній превентивній поліцейській діяльності.

Виклад основного матеріалу

На початку відзначимо, що сам по собі термін «превенція» використовується і всебічно вивчається в науковій та навчальній літературі передусім ученими в галузі психології, соціології, педагогіки, а також деліктології, юридичної психології, кримінального права і процесу. Водночас, не так багато уваги приділено дослідженню цієї дефініції як теоретиками права, так і науковцями інших правових галузей права. Лише фраг-

ментарно, під час вивчення та характеристики окремих функцій права чи напрямів діяльності того чи іншого державно-владного органу розглядається їх загальноправовий превентивний потенціал або превентивна складова в регулятивному напрямі правового впливу.

У Великому тлумачному словнику сучасної української мови термін «превенція» інтерпретується доволі лаконічно, зокрема, як «запобігання злочинам» [3, с. 919]. Водночас слово «превентивний» як похідне від вищевказаної дефініції (від лат. слова «*praeventivus*») розглядається на сторінках загальних (неюридичних) тлумачних і перекладних видань у такий спосіб: а) запобіжний; той, що випереджає дії суперника [4, с. 556]; б) попередження чогось, або запобігання чомусь [5, с. 552]. Можна констатувати, що поняттям «превенція» у загальному вигляді охоплюються випереджальні дії або заходи, які спрямовані на недопущення спричиненню зустрічних дій негативного характеру з боку того чи іншого суб'єкта або конкретного небажаного впливу зі сторони певного явища або об'єкта.

Значна кількість юристів-теоретиків права, розглядаючи превентивний вплив і потенціал права, іменують його «превентивною функцією (підфункцією) права», відводячи їй особливе місце поряд із регулятивною й охоронною функціями права. Так, Ю.Д. Батан доводить, що превенція є не підфункцією або функцією, а головним (кінцевим) призначенням об'єктивного права, що полягає у виявленні, усуненні, зменшенні рівня й масштабів або пом'якшенні впливу детермінант порушень прав людини; з огляду на це розкрито реалізацію превентивного призначення права як механізму, тобто динамічної системи, взятої в єдності впорядкованої цілісної сукупності взаємопов'язаних юридичних засобів, способів і процедур, застосовуваних учасниками суспільних відносин, уповноваженими на це регуляторами, що втілюють прагнення до досягнення верховенства права, антропоцентризму, конституціоналізму, належне врядування, сталого розвитку тощо, і спрямованих на виявлення,

усунення, зменшення рівня й масштабів або пом'якшення впливу детермінант порушень прав людини [6, с. 21].

Іншими словами, впливаючи на волю та свідомість людей, превентивна функція права (через регулятивний та охоронний вектор правового впливу) формує їх правомірну поведінку, упорядковує суспільні відносини та не допускає розвитку соціально небезпечних відносин, тим самим перешкоджає виникненню конфліктів у суспільстві.

У педагогіко-психологічній літературі досить часто досліджується саме «превентивне виховання», у науці менеджменту – «превентивне управління», у мікроекономіці – «превентивне управління підприємством» і т.д. Так чи інакше, використовуючи дієприкметник «превентивний», той чи інший науковець намагається охарактеризувати певні дії, явища чи вплив як попереджувальні чи застережливі, тобто щось таке, що спрямоване на недопущення або запобігання виникненню несприятливого (кризового, аварійного) стану або принаймні мінімізацію шкідливих або небезпечних наслідків.

У теорії кримінального права і деліктології під превенцією прийнято розуміти: а) запобігання вчиненню злочину, яке спрямоване на його попередження; б) систему (сукупність) заходів загально соціального та індивідуального характеру, спрямовану на недопущення учинення злочинів, а також на усунення причин, умов (факторів), що їм сприяють; в) окрему функцію кримінального права. Розповсюдженою є точка зору, відповідно до якої «превенція» – це дія кримінального покарання в боротьбі з кримінальними проступками.

Слід констатувати, що превентивні заходи важливі в усіх сферах життєдіяльності суспільства і для всіх вікових груп населення, оскільки розцінюються як одні з найдієвіших і найгуманніших способів стабілізації суспільних відносин, запобігають порушенню прав і свобод людини і значно мінімізують негативні наслідки неправомірної поведінки учасників суспільних відносин.

Грунтуючись на численних визначеннях превенції, які зустрічаються на сторінках юридичної літератури, помічаємо, що вчені

вкладають у її зміст заздалегідь сплановану і цілеспрямовану систему неоднорідних випереджувальних заходів, спрямованих на створення умов, що перешкоджають виникненню тих чи інших форм соціальних відхилень, девіантної поведінки, а також їх розповсюдження в суспільстві.

Що стосується вітчизняного правотворця, то слід визнати, що він досить тривалий час уникав застосування цього терміна в положеннях законодавчих або нормативно-правових актів, здебільшого, віддаючи перевагу іншим юридичним конструкціям: «запобігання», «попередження», «профілактика», «протидія». Лише в нещодавно прийнятих нормативних приписах Законів України «Про Національну поліцію», «Про запобігання корупції» (у преамбулі законодавчого акта, де визначено його цілі і завдання, вказується на застосування превентивних антикорупційних механізмів), а також на рівні низки підзаконних правових актів (наказів, положень, інструкцій МВС України та Національної поліції України) термін «превенція» у різноманітних інтерпретаціях починає більш активно використовуватися законодавцем.

Наприклад, у п. 1 ст. 23 Закону України «Про Національну поліцію» [7], п.п. 2 п. 4 Положення про Національну поліцію [8], а також п. 2 Розділу III Положення про Департамент патрульної поліції [9] чітко визначено, що поліція відповідно до покладених на неї завдань здійснює (або провадить) превентивну та профілактичну діяльність, спрямовану на запобігання вчиненню правопорушень. Звертає на себе увагу п.1 і п.2 Розділу II Положення про Департамент превентивної діяльності Національної поліції України, затвердженого наказом Національної поліції України від 27.11.15-№ 123 (у редакції наказу Національної поліції України від 01.08.18 № 735), у якому серед функцій Департаменту превентивної діяльності названо «організацію в межах компетенції проведення превентивної та профілактичної діяльності, спрямованої на запобігання вчиненню правопорушень» [1].

Отже, можемо спостерігати, що законодавець у наведених положеннях наочно розмежує превентивну і профілактич-

ну діяльність на окремі напрями поліцейської діяльності, тобто функції. Адже, як відомо, функціями будь-якого суб'єкта права виступають внутрішньо однорідні, самостійні, спеціалізовані частини його діяльності, що характеризуються відповідною цільовою спрямованістю [10, с. 503]. Саме через функції визначаються основні напрямки діяльності суб'єкта права, що виявляються у вчиненні ним дій та прийнятті рішень задля досягнення нормативно визначених завдань [11, с. 197].

З цього приводу О.В. Джафарова, звертає увагу, що превентивна діяльність не є окремою функцією права або частиною тільки однієї із частин функцій права. Це пов'язано з тим, що вона природно вмонтована в усі функції права, оскільки призначення останньої розкриває правову природу такого явища, як «право» [12, с. 177].

Відзначимо, що в Законі України «Про Національну поліцію» на сьогодні не встановлено окремою статтею чіткого переліку напрямів діяльності – функцій, що безпосередньо притаманні поліції. Перелік функцій, що реалізовується органами поліції на сьогодні є достатньо широким та розгалуженим, проте провідними функціями серед них слід визнати саме профілактичну та превентивну, які міцно взаємопов'язані між собою, знаходяться у певній взаємозалежності, не суперечать одна одній і мають визначальний характер у процесі своєчасного попередження і недопущення скоєння різного роду правопорушень і злочинів.

Як засвідчує аналіз етимологічного, семантичного та юридичного змісту таких термінокатегорій, як: «попередження», «профілактика», «превенція», «запобігання», «припинення», – не зважаючи на явну смислову спорідненість цих понять між собою, вони все ж таки мають низку певних характерних відмінностей. На перший погляд, довідково-енциклопедичні і тлумачні видання інтерпретують їх як рівноцінні і взаємозамінні в загальнономовному розумінні, розглядаючи, здебільшого, як складову випереджальних дій, що спрямовані на недопущення втілення в життя небажаних наслідків. У спеціально-юридичній літературі вказані категорії зазвичай застосовують для

позначення системи або сукупності (комплексу) різноманітних заходів (організаційно-управлінських, соціально-психологічних, правових, інформаційних і т.д.), яким належить провідна роль у боротьбі та ліквідації злочинності, що спрямована на недопущення негативних явищ та процесів, що породжують злочинність і різного роду правопорушення або сприяють їм, а також відвернення вчинення злочинів і правопорушень на різних стадіях протиправної поведінки особи.

Вважаємо, що поняття «попередження» в юридичному контексті є первинним і загальним відносно вищенаведених термінів, оскільки саме попереджувальна діяльність покликана забезпечити безпеку та охорону правоохоронних цінностей. Їй належить провідна роль у боротьбі зі злочинністю та правопорушеннями, та їх ліквідації оскільки спрямована на недопущення негативних явищ та процесів, що породжують різного роду правопорушення та злочини або сприяють їм, а також забезпечують відвернення їх вчиненню на різних стадіях протиправної поведінки особи.

Що стосується профілактики, то вона спрямована на виявлення причин та умов, що сприяють здійсненню правопорушень чи злочинів (до наявності такого умислу). Водночас превенція додатково передбачає і виявлення осіб, здатних вчинити правопорушення, проведення з ними роз'яснювальної, виховної роботи для того, щоб не допустити вчинення ними протиправних дій. Застосування наступних форм («запобігання» і «припинення») залежать від стадії протиправної поведінки (виявлення умислу, незавершене і завершене готування до правопорушення (злочину), незакінчені і закінчені протиправні дії).

На підставі викладеного та із врахуванням думки О.В. Джафарової зазначимо, що профілактична діяльність завжди спрямована на певного суб'єкта, об'єкта або захід. При цьому «превентивна діяльність» не має чіткого об'єкта, суб'єкта або предмета впливу, вона спрямована на суспільні відносини в певній сфері, тобто остання має більш широкий спектр розповсюдження і застосовується в більшості випадків, коли протиправні

дії ще не були вчинені [12, с. 177]. Доречно також вказати на розуміння превентивної діяльності Національної поліції, яке визначає вчена в науковій праці, та розуміє її як окрему функцію Національної поліції, зміст якої вмонтовано в завдання та повноваження поліцейських і представляє собою систему взаємоузгоджених, системних, цілеспрямованих випереджувальних заходів і дій, які спрямовані на перешкоджання виникненню тих чи інших форм соціальних відхилень, девіантної поведінки, а також їх розповсюдження у суспільстві [12, с. 177]. Серед основних особливостей превентивної діяльності Національної поліції професор О.В. Джафарова вказує на: 1) призначення останньої розкриває правову природу такого явища, як «право»; 2) вмонтовано в усі завдання, які покладені на Національну поліцію; 3) має нормативно визначений характер, що розкриває її державно-владний, системний та взаємоузгоджений характер з іншими функціями, які покладені на органи і підрозділи поліції; 4) застосування відкритих, доступних і прозорих для громадськості та окремих його членів заходів випереджувального, виховного (перевиховного), інформаційно-попереджувального, роз'яснювального та застережливого характеру з метою недопущення скоєння різного роду анти суспільних проявів; 5) реалізуються у формі поліцейських заходів, які визначені чинним законодавством [12, с. 178].

Таким чином, метою превентивної поліцейської діяльності є спонукання як усіх громадян суспільства, так і його конкретних осіб, що схильні до протиправних учинків, до обов'язкового дотримання ними належної правомірної поведінки; виявлення факторів-детермінант правопорушень і злочинів, а також перешкоджання їх розвитку в різних сферах і на різних рівнях суспільного життя, що зумовлюють здійснення протиправних учинків; послаблення чи нейтралізація негативних ситуацій на окремих територіях чи в певному середовищі, як таких, що безпосередньо мотивують або провокують фізичних осіб до скоєння злочинів або правопорушень; виявлення в структурі населення конкретних осіб, поведінка яких вказує на фактичну можливість вчинення

злочину чи правопорушення, і застосування до них стримувального і корекційного впливу, а у разі потреби – вплив на їх найближче оточення.

Можемо впевнено стверджувати, що превентивна поліцейська діяльність, з одного боку, виступає самостійною функцією, тобто окремим напрямом поліцейської діяльності, у якому відображається цільове призначення Національної поліції України, її структурних органів та підрозділів у суспільстві та державі, що має безпосередньо органічний взаємозв'язок із колом і характером державно-владних повноважень (прав та обов'язків), що виражені в компетенції їх посадових і службових осіб з метою реалізації останніми основних завдань, визначених чинним законодавством; по-друге, має вигляд завчасно спланованої і цілеспрямованої системи випереджувальних правоохоронних заходів загальносоціального та індивідуального характеру, спрямованих на створення умов, які дозволяють перешкоджати виникненню і розповсюдженню тих чи інших форм асоціальних проявів чи відхилень, девіантної поведінки у суспільстві, тим самим породжувати злочинність або сприяти їй, з метою недопущення в подальшому вчиненню злочинів чи правопорушень на різних стадіях протиправної поведінки.

Як характерні ознаки превентивної поліцейської діяльності можемо назвати наступні: 1) така діяльність має об'єктивний, державно-владний, організовуючий і правовий характер, реалізуючись у процесі правозастосовчої і правозахисної адміністративної діяльності поліції; 2) обумовлюється конкретною цілеспрямованістю і підпорядкована вирішенню завдань, які стоять перед Національною поліцією як провідним правоохоронним органом у сфері підтримання публічного порядку і безпеки, забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності; 3) визначається і окреслюється чітко передбаченими нормами національного та міжнародного законодавства різної юридичної сили; 4) реалізовується у вигляді дій або комплексу дій чи заходів, що здійснюються поліцейськими в межах наданої їм компетенції,

відповідно до визначених нормотворцем конкретних правових форм, принципів, методів та умов їх реалізації; 5) завжди передбачає застосування відкритих, доступних і прозорих для громадськості та окремих його членів заходів виховного (перевиховного), інформаційно-попереджувального, роз'яснювального та застережливого характеру з метою недопущення скоєння різного роду правопорушень і злочинів.

Слід наголосити на тому, що профільним законодавчим актом, який визначає правові засади організації та діяльності Національної поліції України, закріплено окремими статтями поліцейські превентивні заходи, перелік їх видів, а також особливості застосування кожного з них (ст.ст. 31-41 Закону України «Про Національну поліцію»).

Висновки

Залежно від сфери застосування і галузі однорідних суспільних відносин, які виступають як об'єкт превентивного впливу органів і підрозділів Національної поліції України, превентивна поліцейська діяльність здійснюється щодо: дотримання правил і порядку дозвільної системи; забезпечення безпеки дорожнього руху; забезпечення й охорони прав і свобод неповнолітніх осіб; забезпечення публічної безпеки та порядку. Кожна окрема сфера застосування превентивних поліцейських заходів характеризується самостійним об'єктом превенції, власною метою, наслідками та особливостями реалізації.

Література

1. Про затвердження Положення про Департамент превентивної діяльності Національної поліції України : наказ Національної поліції України від 27.11.2015 № 123. Київ, 2015. 11 с.
2. Дідик Н.І. Превентивні функції в діяльності патрульної поліції. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка*. 2016. № 2. С. 188-194.
3. Великий тлумачний словник сучасної української мови / Уклад. і гол. ред.-В.Т. Бусел. Київ; Ірпінь: ВТФ «Перун», 2004. 1440 с..

4. Сучасний словник іншомовних слів / Уклали: О. І. Скопненко, Т. В. Цимбалюк. Київ : Довіра, 2006. 789 с.

5. Тлумачний словник сучасної української мови / Укладачі Л. П. Коврига, Т. В. Ковальова, В. Д. Пономаренко / за ред. В. С. Калашника. Харків : Белкар-книга, 2005. 800 с.

6. Батан Ю. Д. Превентивний механізм сучасного права : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01. Одеса, 2021. 279 с.

7. Про Національну поліцію: Закон України від 2 липня 2015 року № 580-VIII. URL: zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19.

8. Про затвердження Положення про Національну поліцію: Постанова Кабінету Міністрів України від 29 жовтня 2015 року № 877 URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/pras/248607704>.

9. Про затвердження Положення про Департамент патрульної поліції : наказ Національної поліції України від 06.11.2015 № 73. URL : http://patrol.police.gov.ua/wp-content/uploads/2016/03/Polozhennya_DPP_zi_zminamy_vid_31_10_16.pdf.

10. Популярна юридична енциклопедія / кол. авт.: В. К. Гіжевський, В. В. Головченко, В. С. Ковальський (кер.) та ін. Київ : Юрінком Інтер, 2003. 528 с.

11. Золотарьова М. К. Особливості адміністративно-правового статусу державних податкових інспекцій. *Форум права*. 2008. № 2. С. 195-201. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2008_2_26.pdf.

12. Джафарова О.В. Національна поліція України як провідний суб'єкт здійснення превентивної діяльності. *Шлях успіху і перспективи розвитку (до 26 річниці заснування Харківського національного університету внутрішніх справ)*. матер. Міжнародної науково-практичної конференції (Харків, 20 лист. 2020 року). Харків : Харківський національний університет внутрішніх, 2020. С. 176-178. URL: <http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/handle/123456789/11629>.

Shatrava S.O., Riazantseva I. M., Parkhanov H. R.

PREVENTIVE ACTIVITIES OF THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE AS AN OBJECT OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL RESEARCH

The scientific article examines police preventive activity as an object of administrative and legal research. The analysis of a number of key definitions, such as “prevention”, “warning”, “prevention”, “prevention” made it possible to draw up a detailed and accurate picture of police preventive activity and to clarify its characteristic features and properties. It was emphasized that the purpose of preventive police activity is to encourage all citizens of society, as well as its specific persons who are prone to illegal acts, to their obligatory observance of proper legal behavior; identification of the determining factors of offenses and crimes, as well as hindering their development in various spheres and at various levels of social life, which lead to the commission of illegal acts; weakening or neutralizing negative situations in certain territories or in a certain environment, such as those that directly motivate or provoke individuals to commit crimes or offenses; identification of specific persons in the population structure, whose behavior indicates the actual possibility of committing a crime or offense, and applying deterrent and corrective influence to them. It was found that preventive police activity, on the one hand, acts as an independent function, that is, a separate direction of police activity, and has the form of a pre-planned and purposeful system of anticipatory law enforcement measures of a general social and individual nature with the aim of preventing the further commission of crimes or offenses at various stages illegal behavior. It has been proven that, depending on the field of application and the field of homogeneous social relations, which act as an object of preventive influence of police bodies and units, preventive police activity is carried out in relation to: compliance with the rules and order of the permit system; ensuring road traffic safety; ensuring and protecting the rights and freedoms of minors; ensuring public safety and order.

Key words: National police, preventive police activity, preventive activity, prevention, prevention, prevention, prevention. ensuring public safety and order; protection of human rights and freedoms.